

РЕШЕНИЕ

№ 15355

гр. София, 07.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **1067** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е след изпращане по подсъдност с определение № 123/22.01.2025г., по адм дело №92/2025г. по описа на Административен съд София област.

Жалбата е подадена от О. П. К.,гражданин на Н. ЛНЧ: [ЕГН],принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ)към дирекция "Миграция" в МВР, подадена,чрез адв.Е. С. С., [улица], вх. А, ет. 2, кантора 243,срещу Заповед рег.№4379ПАМ–13 от 09.01.2025г. на Началника на Гранично Полицейско управление-К.,с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за организиране и извеждане на същият от страната,но за не повече от 6 месеца,считано от датата на фактическото настаняване в СДВНЧ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт,като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила,противоречие с материално правните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона.Правят се възражения,че не е бил уведомен за започване на административното производство,като е бил лишен от възможността да изрази становище и представи доказателства.От административния орган не е направена преценка за налагане на по-лека обезпечителна мярка,за което липсват мотиви в оспорения акт.Не са налице законовите предпоставки на чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ,а в обжалвания акт формално е посочено,че е налице опасност жалбоподателят да се укрие,без да се

излагат конкретни мотиви. Жалбоподателят твърди, че пребивава в България от шест години, семейството му е в България и има адрес в [населено място], на който живее. Прави искане, за отмяна на оспорения акт, като представя документи, че едно от децата му е родено в Р. България и е български гражданин, както и договор за наем на жилище с постоянен адрес в [населено място].

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява, представлява се от адв. Л., която поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Представя писмени доказателства: удостоверение за раждане, договор за наем и др.

Ответникът-Началника на Гранично Полицейско управление-К., чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

По фактите:

Повод за образуване на производството по оспорваната заповед е справка до началника на ГПУ-К. от която е видно, че: на 08.01.2025г. в 23:20 ч., на ГКПП К. за излизане от страната се явява за проверка автобус марка "М." с български рег. [рег. номер на МПС] на фирма „Flixbus“ и водач българския гражданин В. Д. Н., ЕГН [ЕГН], пътуващ по направление България-Германия. При извършване на гранична проверка се явили четири лица, чужди граждани без документи за самоличност. Едно от които е жалбоподателят О. П. К./OIWON PRINCE KELVIN/ [дата на раждане] , в Н., гражданин на Н., ЛНЧ [ЕГН], настоящ адрес [населено място] общ. Столична обл. С. Ж. К. С. №19 Ет. 14 Ап. 53, рег. карта на чужденец в производство по молба за международна закрила №826060312 издадена от ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ на 17/05/2023, валидна до: 16/02/2024г.

При извършените справки от служители на ГД“ГП“ в хода на административното производство се установява, че е била издадена Заповед №5392ПАМ-912/07.10.2020г., от началник отдел „Миграция“-СДВР, с която на жалбоподателя О.К. е била наложена принудителна административна мярка (ПАМ), „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, с мотиви, че лицето е с отказан статут на бежанец. За обезпечаване изпълнението на горецитираната ПАМ е издадена Заповед рег. №4379ПАМ-13 от 09.01.2025г., началника на Гранично Полицейско управление - К. с която с която на осн. чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ, но за не повече от 6 месеца. Посочено е, че мотивите на оспорената заповед са изложени в докладна записка №4379р-688р/08.01.2025г. На 09.01.2025г., в 14:30 ч., лицето: О. П. К. е преден на служители от сектор „Рeadмисия“ при ГД“ГП“, за привеждане и настаняване в СДВНЧ [населено място]. С приемо-предавателен протокол от 09.01.2025г. чужденецът фактически е предаден и настанен в СДВНЧ. Ответника е представил в цялост административната преписка съгласно указаният на съдът, същите са приети с протоколно определение от 22.04.2025г.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в предвидения законов срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

При служебната проверка на законосъобразността на оспорената заповед, дължима на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът констатира следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му от закона правомощия - чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, за което от ответника са представени съответните заповеди.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за основателна.

В разглеждания случай не е спорно, че оспорената Заповед, с която спрямо чужденеца е наложено „Принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци“, е издадена на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и във връзка със заповед №5392ПАМ-912/07.10.2020г., с която спрямо него е наложена принудителна административна мярка връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, т.е. налице са фактическите предпоставки по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

По силата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. [39а, ал. 1, т. 2 и 3](#), възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органът, издал заповедта, или директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудителното отвеждане до границата на Република България или експулсирането.

Не са посочени факти, че чужденецът възпрепятства изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, нито са налични такива доказателства. За заповед №5392ПАМ-912/07.10.2020г., липсват доказателства да му е връчвана, независимо, че е издадена на 07.10.2020г. Видно от доказателствата по делото същия има постоянен адрес в [населено място].

Легална дефиниция на понятието "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е дадена в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, и такава е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Съдът констатира, че в докладната записка №4379р-688р/08.01.2025г./л.11-12/относима към издаване на обжалваната заповед не са посочени факти, относими към предвидените основания за първоначалното задържане за изпълнение на решение за извеждане – „опасност на лицето да се укрие“ или „засегнатият гражданин на третата страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса на извеждането“ по см. на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, нито са изложени мотиви, за невъзможността да бъдат приложени други ефективни, но по-леки средства, предвидени по националното право, като мярката по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, както основателно се претендира в жалбата. Не са изложени мотиви нито от фактическа, нито от правна страна, защо обезпечаването на изпълнението на наложената ПАМ е с принудително настаняване в СДВНЧ от което следва и извод, че е налице незаконосъобразност на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с обжалваната заповед по смисъла на чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК – несъответствие на материалния закон и несъответствие на целта на приложимите материални норми, тъй като органът е имал право на избор какъв начин да избере, за да обезпечи изпълнението на заповедта за наложената ПАМ, и следва да бъде отменена.

Настоящият състав следва да посочи, че мерките по ЗЧРБ са с обезпечителен характер, поради което административният орган във всеки един момент може служебно или по искане на засегнатото лице да преразгледа първоначалното си решение или това, което е постановено от

съда по реда на чл.46а, ал.4 от ЗЧРБ.Административният орган е длъжен да следи към всеки един момент дали съществуват предпоставките за прилагането на конкретната мярка, като ако са налице данни за наличие на основание за отпадане на същата, съответно тя да се прекрати или измени. Налице е и обратната възможност - при възникване на предпоставките за задържане, органът може да постанови мярката по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ. Органът винаги следва да има предвид съображение 16 на Съвета, че "задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процеса по извеждането и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно", а съобразно чл. 15, §1 от Директивата, задържането е оправдано, когато спрямо гражданина на трета страна не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки. В случая са представени писмени доказателства за валиден адрес, на който жалбоподателят живее, същият се грижи за малолетно дете което е български гражданин.Наложената мярка е несъразмерна с целта на закона.Не е разгледана възможността за налагане на други по - леки обезпечителни мерки, с които да се постигне обезпечаване изпълнението на заповедта, без да се засяга правото на личен и семеен живот на жалбоподателят и правата на неговата дъщеря О. П. Н..Следва административният орган да обсъди тези доказателства и да прецени налагане на мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ, която е пропорционална и достатъчна за постигане целта на закона. Следва да се има предвид, че настаняването в СДВНЧ ограничава множество права на адресата на мярката и тази законова възможност трябва да се прилага само в случай и след изчерпване на възможностите за обезпечаване на изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ с други по – леки мерки.

Горното обосновава незаконосъобразност на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с обжалваната заповед, поради което е налице по смисъла на чл.146,т.3, т.4 и т.5 АПК – несъответствие с материалния закон и с целта на приложимите материално правни норми и при съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като органът е имал право на избор какъв начин да избере, за да обезпечи изпълнението на заповедта за наложената ПАМ.По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспорената заповед следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноси,но същият не е направил искане поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 34-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на О. П. К., гражданин на Н. ЛНЧ: [ЕГН],принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към дирекция "Миграция" в МВР, Заповед рег.№4379 ПАМ–13 от 09.01.2025г. на ВПД Началника на Гранично Полицейско управление-К.,с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за организиране и извеждане на същият от страната,но за не повече от 6 месеца,считано от датата на фактическото настаняване в СДВНЧ.

ПОСТАНОВЯВА незабавно освобождаване на О. П. К., гражданин на Н. ЛНЧ: [ЕГН],принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към дирекция "Миграция" в МВР,след влизането в сила на съдебното решение,за което органите на СДВНЧ при дирекция „Миграция“-МВР да се уведомят незабавно.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

съдия: